

af et graaligt-flimrende Hav, hvor sære, kæmpe-mæssige Skygger pludselig rejste sig omkring En og ligesaa hurtigt forsvandt. Selv temmelig nære Genstande skimtedes kun i uklare, bølgede Omrids af fabelagtig Form. Og oven over Taagerne forkyndte Lærkerne med deres Kimen, at deroppe var der en Verden, hvor Himlen var blaa, og hvor Solen skinnede. —

Henne fra Højskolen havde Morgensangen nylig lydt . . . et Kor af halvandet Hundrede kraftige Pigestemmer, ledsaget af et Par dybe Mandsrøster. Nu var Eleverne beskæftigede med Morgen-Rengøringen oppe paa deres smaa, hvidkalkede Tagkamre, der laa i en lang Dobbelttrække oven over den store Foredragssal ligesom Celler paa en Klostergang. Men selv denne jævne Gerning udførtes under Sang og Nynnen og Sindets glade Opløftelse. Og da den var tilendebragt, satte de unge Piger sig paa Sengekanterne med Armene om hinandens Liv for at bytte Tanker og udøse Fortrolighed, . . . eller de stillede sig hen i Ensomhed ved de smaa Vinduer og stod dør med Haanden tankefuldt under Kinden og lyttede til de mange forskellige Lyd, der bares op til dem derude fra den travle, urolige Verden, som de bølgede Engtaager halvt skjulte for deres Blik, —